

SEMBLA MENTIDA

Un relat del confinament a onze mans

Autoria:

Col·lectiu Se'ns fa curt

Espai Creatiu "El microrelat, un petit gran gènere"

Un relat de ficció ben actual

La Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Manresa va engegar el maig de 2019, dins la programació sociocultural del Casal de les Escodines i del Centre Cívic Selves i Carner, el projecte Espais Creatius, una proposta amb l'objectiu de vincular una temàtica transversal o efemèride, poder-hi reflexionar i desenvolupar diverses pràctiques artístiques a través d'un petit procés creatiu grupal.

L'Espai Creatiu "El microrelat, un petit gran gènere", dinamitzat per Zulima Martínez, filòloga i escriptora, és una proposta dinàmica i creativa d'escriptura, adreçada a joves i adults, que es va iniciar quinzenalment el novembre 2019 al Centre Cívic Selves i Carner (i virtualment durant el confinament) i va finalitzar el passat mes de juny.

Jocs literaris per perdre la por al full en blanc i la lectura de textos dels grans mestres del microrelat han sigut la base per tal d'anar confeccionant material escrit propi, que es compartia i comentava conjuntament a classe.

Les deu persones participants i la conductora del taller, durant l'estat d'alarma van mantenir el contacte i es va anar gestant de manera gairebé espontània i com a *divertimento* un relat conjunt de ficció sobre el confinament.

La crisi sanitària, social i econòmica provocada per la pandèmia de la COVID-19 i les mesures de privació de llibertat de la població han estat font d'inspiració del present relat editat digitalment.

A iniciativa del grup de persones participants va sorgir poder fer públic el relat que a continuació podreu llegir coincidint amb el Dia del Llibre i de la Rosa del 23 de juliol de 2020.

Llarga vida a la imaginació, als Espais Creatius i que gaudiu de la lectura!

Manresa, 23 de juliol de 2020

Anna Crespo i Obiols

Regidora de Cultura de l'Ajuntament de Manresa

Fets i paraules

El que esteu a punt de llegir és el resultat de la feina de deu persones que durant uns mesos han creat uns personatges tan vius que de vegades semblaven reals, i parlant de realitat, res del que aquí s'explica ho és, però segurament us ressonarà.

Voldria destacar l'entrega i la generositat dels qui signen aquesta història. No és fàcil escriure i encara menys fer-ho de manera col·lectiva. La manera de ser de cada una de les persones que han participat a l'Espai Creatiu de Microrelat és present en un conte que hem gaudit i en alguna ocasió, també hem patit. El resultat és una excusa per cultivar quelcom tan preuat com la creativitat, el plaer de l'escriptura i el naixement del col·lectiu Se'ns fa curt, un grup obert a tothom i farcit de vida i de personalitats diferents.

Personalment, vull agrair a la Isaura Armengau, al Josep Pladevall, la Glòria Casacuberta, la Roser Marsal, l'Anna García, l'Emma Oliveras, la Magda Sardans, el Francesc Rubí, la Rosa de Paz i el Mon Culleré, el caliu amb el qual m'han acollit i les magnífiques tardes de dijous que m'han regalat.

Manresa, juliol de 2020

Zulima Martínez

“L’important no és mantenir-se viu, sino mantenir-se humà”.

George Orwell, 1984

I

Feia mesos, el doctor Saimon havia demanat al President de la Comissió Europea que accedís a una estranya extorsió. De la mateixa manera que sabia que aquella amenaça no era infundada, en Thomas tenia la certesa que, per molt que insistís, ningú el creuria. “Ben pensat, ara mateix el viatge a Mart és la millor opció per fugir de tot i de tots. No hauria de ser així, però em sento culpable”, es diu en Thomas Saimon una i altra vegada.

El doctor Saimon, en qualitat d’assessor del Gabinet Científic Europeu, havia acompanyat el President de la Comissió Europea durant la seva visita al mercat de peix de Wuhan. En el moment de la fotografia del President de la Comissió Europea amb l’alcalde de la ciutat, un home de faccions orientals aparegut entre una multitud de caps negres, cabells llisos, cossos menuts i ulls esprimatxats, va acostar-se a en Thomas i amb un fil de veu feridora i accent estrany, va dir en la llengua materna del doctor:

—O ingresses un milió d’euros al meu compte corrent abans d’una setmaneta o el meu restaurant oferirà a la seva carta un succulent ratpenat farcit amb crema de tomàquet.

Thomas no va ser prou ràpid per identificar la figura d’aquell home que va diluir-se entre la multitud. En realitat aquest detall importava poc. Era evident que l’home no actuava sol, ja que, al cap d’uns segons de l’amenaça, el doctor rebia al seu telèfon un impecable vídeo gravat a temps real on apareixia un xef cuinant la voladora bestiola amb crema de tomàquet que més tard devoraven una colla de comensals absolutament desconeguts per ell. Aquella angoixant situació requeria reflexos àgils i actuacions precises, i en Thomas no les tenia totes. És sabut que la cuina instal·lada entre la gosadia, la intrepidesa i el risc es troba més a prop de la ruleta russa que de l’alta gastronomia. I no cal ser metge per intuir els perills que comporta menjar un plat on un dels ingredients és un mamífer pelut d’ales membranoses i petites orelles triangulars: *Muricec farcit amb crema de tomàquet*. L’alta cuina havia arribat arreu i en totes les modalitats possibles, fins i tot com a extorsió.

Com a doctor en epidemiologia i bioestadística format a Harvard, en Thomas Saimon sabia que les conseqüències que es derivarien de tot plegat eren apocalíptiques. L’única opció factible era aconseguir que els de dalt de tot accedissin al xantatge. Pensat fredament, un milió d’euros és una quantitat ridícula pels mandataris europeus. Possiblement per aquesta raó mai no es van prendre seriosament el neguit del científic i el patètic intent d’extorsió.

El risc de pandèmies és present al llarg de la història. Només cal recordar les recents febre porcina, l'èbola, la pòlio o el virus del Zika. El constant bellugueig de persones de punta a punta del globus terraquí és un fil conductor infalible perquè una grip letal pugui afectar més de dos-cents deu països de tots els continents, excepte l'Antàrtida. Una teoria sobre la qual ja feia anys que el doctor Thomas Saimon havia escrit un article per a una prestigiosa revista científica grega on es feia ressò de l'aparició d'un virus mortífer no només capaç d'aturar la quotidianitat de les persones, sinó també de sembrar la por i la desconfiança entre elles. Una teoria que, si hem de ser precisos, ens veiem obligats a puntualitzar que no era exclusiva del doctor Saimon. Temps abans, altres personalitats i científics de renom havien publicat sobre l'alt risc i l'elevat factor exponencial d'una mortífera infecció d'abast mundial.

Tot plegat semblava una broma macabra, però només ho semblava. El virus campava lliure pel món i el doctor Saimon no podia oblidar la resposta feridora d'un enyorat President de la Comissió Europea quan, després de l'ensurt del xinès, va comunicar-li el xantatge i les conseqüències aterridores d'una pandèmia immediata.

—Quina absurditat aquesta amenaça! Per mi el “xino” aquest hi pot posar el que vulgui a la seva carta. És més, li recomano que també hi inclogui “*pit de rata amb arròs i reducció de beixamel*”, si és que en sap prou de lligar –la, la beixamel! I recorda'm que li digui a la meva secretària que mai no em reservi taula en aquest restaurant.

—Menjar un rat penat és una font de malalties— perseverà el doctor Thomas.

—No es pot donar un milió d'euros a una persona que no hi toca! Què vols, que es riguin de mi? Vols que faci el ridícul?— va etzibar indignat el polític.

—No es tanqui en banda, si us plau. Contempli per un moment la possibilitat que amb un simple milió d'euros podria avortar una pandèmia mortal d'àmbit mundial— va dir el científic quasi pidolant clemència.

Però amb un lacònic “no em vinguis amb hòsties!” el President, aferrat a la seva poltrona, va donar per tancada la conversa i va acomiadar el doctor per ingenu i, en certa manera, també per ser una persona incòmode: “el planeta, al capdavant, no és gaire més que qualsevol taula de casino on els guanys d'uns són les pèrdues d'altres”, va pensar el President, mentre Thomas abandonava el despatx amb el cap cot.

Just després d'una festa que el President de la Comissió Europea va oferir a casa seva, el doctor Simon no només va ser acomiadat de manera improcedent, sinó que a més a més va haver de suportar un munt d'infàmies que el justificaven. Però no tot es va quedar aquí, ja que quan el biòleg va voler explicar la veritat a la premsa, va aparèixer del no res un fals expedient psiquiàtric que contrarestavava els arguments que el pobre doctor feia servir per demostrar la irregularitat d'aquella acció.

“No parlis amb ningú, no t’acostis a ningú, no toquis a ningú. Un instant. Un contacte.”

Steven Soderbergh, *Contagio*, 2011

II

BrutFlix havia lluitat amb determinació per aconseguir tots els permisos mundials i poder tenir l’exclusiva de l’acte social que paralitzaria el món. Ja feia setmanes que s’anunciava el nou programa televisiu de format innovador amb el qual es duria a terme un concurs mai vist abans.

A en Thomas aquell concurs se li va presentar com la sortida més alliberadora imaginable. En realitat era el màxim a què podia aspirar un científic titllat de boig i amb un sentiment de culpa esgotador.

—Definitivament, em presentaré al càsting. La Terra, no, però Mart potser sí que em necessita— es repetia amb afany de sentir-se útil. Aquell concurs es presentava com la sortida d’un món a hores d’ara abominable. —M’hi presentaré, peti qui peti— es deia intentant trobar la pau en un concurs delirant. Aquella proposta televisiva va recordar-li un pseudo èxode.

El planeta es convertiria de sobte en un ampli escenari amb ciutats desèrtiques, autopistes vagaroses, parcs infantils buits, espaiosos passeigs marítims, cims pelats d’excursionistes de diumenge i fauna salvatge apoderada de les vies urbanes.

Tot plegat, és clar, requeria d’un alt grau d’organització prèvia. Setmanes abans del rodatge, una multinacional de productes canins s’havia encarregat d’expandir unes microcàpsules invisibles que eren innòcues al gènere humà, però que els gossos, en inhalar-les, absorvien l’energia necessària amb la qual els faria resistents al virus. De sobte, les mascotes canines es convertien en les passejadores dels seus amos i mestresses. A partir d’aquell moment l’ordre del món s’alterava.

Una de les normes per accedir al càsting del concurs que s’havia de desenvolupar a Mart era que l’entrament previ s’havia de dur a terme des de la més estricta soledat. Era imprescindible que tot, absolutament tot, transpirés una densa i mecànica atmosfera d’isolament. La comunicació real entre persones i el control dels mitjans estarien a l’ordre del dia i la manca de llibertats essencials eren custodiades per la por; un panorama perfecte per automatitzar al gènere humà.

L’adaptació prèvia a Mart requeria d’un planeta Terra aturat, de manera que cadets d’actrius i actors casolans delerosos de presentar-se al càsting utilitzaven tota mena d’eines virtuals per preparar-se i comunicar-se entre ells, ja que l’únic contacte permès entre les persones era a través de les xarxes. A partir d’aquell

moment, mai, mai, almenys durant la preparació pel concurs, podrien tornar-se a abraçar, acariciar o apropar-se a ningú. Les normes del joc eren estrictes, molt estrictes. El futur de la humanitat estava en joc.

El pla va resultar ser més maquiavèl·lic del que el doctor Thomas s'hagués pogut imaginar. Rere tota aquesta història hi havia una dona, la Vaccine Smith, que veia en la pandèmia la possibilitat de renéixer per fi amb llum pròpia.

La vida, en aquest cas, la mort, se li presentava com l'oportunitat de mostrar-se al món com algú més que la filla-germana-esposa-mare de... La pandèmia s'erigia com l'avinentsa per deixar de ser una ombra i esdevenir la gran Vaccine Smith, la dona que salvaria la humanitat.

“El primer cop que em deixi enganyar per tu, la culpa serà teva.
El segon cop, el culpable seré jo.”
Proverbi àrab

III

El destí havia posat al seu camí un productor de BrutFlix, un home castrat mentalment i professionalment, tant capat com la Vaccine.

—T’imagines rodar el teu programa aquí?— va preguntar Vaccine mentre es vestia mandrosa

—Vols que el proper dia porti un set de rodatge i filmem les nostres parafílies i fòbies?— va dir juganer, sabent d’antuvi que la proposta de Vaccine no tenia res a veure amb la seva pregunta.

Clavant-li la mirada mentre li tocava l’entreuix ella va dir:

—Imagina’t rodar en el més gran dels escenaris. Si m’ajudes, et regalaré el món.

Feia cinc mesos que Vaccine l’havia conegut a través de Kontakting, una aplicació de cites virtuals que li oferia anonimat i li permetia crear diferents perfils d’un mateix usuari a través dels quals expressava gustos, necessitats i diferents capricis en un mateix dia. Allà feia i desfeia com volia, amb qui volia i quan volia.

Li agradava sentir com els homes, tots desconeguts, la tensaven i la feien viure en un constant flirteig tot mantenint sexe virtual. Les seves pràctiques sexuals ratllaven els límits de la perversió, això sí, sempre en solitari. De tots els mascles amb què parlava, un d’ells era diferent. Aquell home semblava important, tan important que va atrevir-se a citar-se amb ell. Aquella era la primera vegada que se saltava les normes de la plataforma on el contacte físic estava prohibit. La filla dels laboratoris Smith&Smith no anava equivocada: el seu amant era Stephen Screen, el propietari de la plataforma BrutFlix. En descobrir-ho, ràpidament, va començar a teixir la teranyina d’un pla que havia de convertir-la en algú més que la Vaccine Smith.

Per la seva banda, Stephen va quedar-se sense alè quan va descobrir qui era realment la dona que, sense tocar-lo, li havia regalat els millors orgasmes de la seva vida. Vaccine Smith! Ni més ni menys que la filla dels laboratoris Smith&Smith i l’esposa del President de la Comissió Europea. Si no fos perquè podia veure, tocar, tastar, olorar i sentir aquell tros de dona de bellesa espatarrant, Screen hagués cregut que tot allò no era real. Qui li havia de dir que darrera de la imatge d’un cos nu d’esquena acompanyat de la frase de presentació: “*Sóc la vacuna per als teus mals*” s’hi amagava una de les dones més riques del país. Rere la sorpresa inicial, el productor va començar a maquinari què podia treure d’aquella història en principi atzarosa. Calia ser hàbil i saber treure tot el suc de la feblesa o l’arrogància d’una dona aparentment inaccessible: l’angelical, senzilla i modesta Vaccine Smith.

“La meva venjança acaba de començar!
L’escamparé a través dels segles, el temps és el meu aliat”
Bram Stoker, *Dràcula*, 1897

IV

Quan Vaccine encara era una adolescent, va descobrir que de poc servia tenir somnis i voler forjar-se la seva pròpia vida. Va saber-ho de la manera més estúpida que una persona pugui imaginar-se. Quan tornava de classe, per costum i també amb una certa complicitat, Vaccine entrava al despatx del seu pare per saludar-lo. Aquell dia, però, en arribar a la porta va frenar-se en sec quan va escoltar una rialla més pròpia d’una hiena que d’una persona: “Que estrany. Amb qui deu parlar el pare que riu com un animal?”, va pensar la jove. Amb recança però també encuriosida, va apropar-se una mica més a la porta del despatx i en parar l’orella va escoltar el seu pare:

—La nena? No home, no!!! Com vols que faci créixer el negoci? Si té el cap ple de pardals! Què vols que faci ella? A la Vaccine el que li cal és trobar un bon marit. Un home prou dòcil i carismàtic, però que es deixi portar... Amb el caràcter de la nena, qui l’aguantaria? Sí, sí... aquell noi que la pretén, l’aspirant a polític. Com es diu? Això... Peter Walter! Només cal que li donem un cop de mà perquè en uns anys aconsegueixi el càrrec polític que ostenta. Peter Walter és un bon marit per a la Vaccine. Ell necessita una dona bonica i ella seria l’esposa de tot un futur president. Un negoci rodó, no et sembla?

Aquelles paraules la perseguïen tota la vida. A partir d’aquell instant totes les seves accions estarien encaminades a demostrar tot el contrari. El terrible descobriment la va fer sentir òrfena. La traïció no es perdona així com així i va germinar en forma de venjança freda i calculada. La relació amb el pare va canviar, però també amb el seu entorn familiar i, per descomptat, amb ella mateixa. Estava determinada a quedar-se els laboratoris, a destruir i a arruinar el seu pare. Pensava deixar-lo sense alè, sense esma, sense res.

Vaccine i Peter un bon dia es van casar. Tal i com havia profetitzat el seu pare, el matrimoni va resultar ser un bon negoci per ambdues parts. Amb el pas dels anys i l’ajuda del senyor Smith, Peter va ser escollit President de la Comissió Europea i va acabar lluint, com si es tractés d’un accessori més, a una Vaccine escandalosament guapa i aparentment dedicada a crear una bonica bombolla familiar completada per la Nat, l’única filla de Vaccine i Peter, una noia de 17 anys observadora i llesta com una guilla.

Al morir la seva mare, Vaccine va ingressar el pare en un geriàtric d'un paradís fiscal i, apropiant-se de la fortuna i el negoci i sense tremolar-li la pestanya, va oblidar per sempre que en algun moment de la seva vida havia tingut pares.

Feia mesos que en Peter Walter, li havia explicat el xantatge al qual no havia accedit i les terribles conseqüències que allò havia suposat. D'ençà de la conversa amb en Thomas la possibilitat d'una pandèmia mortal era un fet. Aquella confessió fou el tret de sortida de l'estratègia de la Vaccine. Aprofitaria la manca de sentit comú del seu marit i les ànsies de grandesa de l'Stephen; tot plegat encaixava. Se sentia tremendament poderosa, invulnerable. Stephen era la principal porta d'accés al món de les tecnologies multimèdia i de la comunicació. Aquell pobre beneït menjava al palmell de la seva mà i s'embevia del tacte de la seva pell. Tot era tan fàcil! El necessitava per publicitar el caos social. L'expansió d'aquell virus n'era l'excusa perfecta. Els guanys de la farmacèutica podien pujar com l'escuma. Tot rutllava fi... O... això pensava ella.

En una de les seves trobades, encara nus al llit i fumant un cigarret, van engegar la televisió de l'habitació de l'hotel. Les notícies eren molt pessimistes i alarmants. Era el moment idoni perquè la Vaccine llencés el primer parany.

—Vaccine, on ets? —va dir-li l'Stephen. —Sembles absent... Ella el va mirar i sense pensar-ho va tirar l'ham.

—Stephen, fa dies que hi rumio. Saps? Vull alguna cosa més de tu.

—Vaccine!!! Dolentota, hauràs d'esperar una estona! Deixa'm reposar!

—No, no Stephen. Parlo seriosament. Parlo de negocis.

—Ara sí que em poso a to. I quins negocis podem fer tu i jo? Creus que BrutFlix és poca cosa?

—T'agradaria tenir el planeta terra com a escenari?

—El món per escenari? Sona molt bé això, però a què treu cap això ara? Tu que pots fer?

—No em menystinguis Stephen. No saps de què soc capaç. Tu prepara el guió d'un programa. Un de ficció, un concurs... jo que sé! Alguna cosa suggerent i quelcom nou de veritat. Organitza un càsting i et prometo que el planeta serà teu. No veus tot el que s'està dient? És que no mires les notícies? El virus s'escampa a un ritme trepidant per tot arreu. No hi ha cap país al món que no estigui infectat. Sembla la fi del món, potser ha arribat el moment de fer un viatge interestelar.

—Per què em fas aquest oferiment?

—Perquè puc.

—Organitzaré el teu concurs a Mart i si no és a Mart ho semblarà. Deixa que posi tota la maquinària en funcionament i entendràs de què et parlo— va dir Stephen Screen visiblement excitat. Sabia que aquella simbiosi li reportaria poder; diners no n'hi calien.

“Un negoci que només fa diners, és un negoci pobre”

Henry Ford

V

“Que en són d'estúpides, les persones! Que fràgils i vulnerables, que ridícules! Quan veig les cues que s'han organitzat arreu del planeta per poder participar en un concurs impossible, m'avergonyeixo de la meva condició humana. Tenir la població mundial alienada ha estat més fàcil del que em pensava i l'Stephen, dia a dia, em demostra que la seva ingenuïtat no té aturador. Quan acabi de muntar la gran farsa, estic segura que seguirà les mateixes passes que la resta d'ingenus”, pensava la Vaccine mentre esperava delerosa els últims estudis de la que seria la vacuna definitiva; la joia més preuada de la història dels laboratoris Smith&Smith.

En Thomas entrà al fastuós despatx de la Vaccine. El científic acumulava dies sense dormir. No podia, no volia seguir el joc; era massa per a ell. Maleïa la vetllada en què la va conèixer.

Va ser en una festa que oferia el President de la Comissió Europea a casa seva. En aquella època, l'epidemiòleg ocupava el càrrec d'assessor científic de la Comissió. Aquelles trobades, malgrat el seu caràcter informal, eren importants per la presència dels pesos pesants dels organismes que depenien de la presidència. Tot i que aquelles reunions pretenien ser simples trobades disteses, la hipocresia i els interessos per ascendir en l'escala política i empresarial eren més que palpables. Qui millor escenificava aquella farsa era la Vaccine que, tot passejant la safata, oferia canapès i somriures a tort i a dret. Aquell vespre, en Peter va presentar la seva muller a en Thomas, però no va ser fins ben avançada la nit que van establir contacte.

Mentre el doctor Saimon buscava, nerviós, els lavabos d'aquella gran casa, l'atzar va fer que obrís una porta equivocada rere la qual va trobar la Vaccine plorant desconsoladament. Instintivament es van mirar i, sense saber com ni per què, van acabar abraçats. En Thomas la besà tendrament. Aquell petó, nascut del desconsol, l'embriaguesa i l'impuls, possiblement era el més sincer que la Vaccine havia fet en la seva vida. En Thomas, prenent consciència de la situació, va fer un pas enrere. Aquest moviment sobtat va tornar la Vaccine a la realitat, però ja havia sentit l'espurna d'una carícia tan sincera com fugissera. En un intent de fer més llarg aquell instant esmunyedís es va acostar novament al científic, però en Thomas va recular de nou i, demanant disculpes, va confessar que a ell li agradaven els homes i que el seu gest havia estat fruit de l'espontaneïtat en sentir-la estranyament desempaçada. La confessió la paralitzà, i la sorpresa es reflectí en l'expressió de la seva cara. Alçà la mirada i digué:

—No creguis tot el que veus.

L'episodi restà en secret. Ningú de la Comissió coneixia les inclinacions sexuals d'en Thomas Saimon, i ella –per descomptat- seria una tomba.

Van passar mesos des de la primera trobada amb Vaccine a casa dels Walter-Smith; en aquest cas l'encontre no era fortuït: es tractava d'una entrevista de feina molt ben retribuïda com a cap d'investigació dels laboratoris Smith&Smith, una proposta laboral que coincidia amb la fi del termini d'actuació del Gabinet Científic Europeu.

Tot i semblar casual, res del que estava vivint en Thomas era fruit d'una curiosa coincidència. La Vaccine sabia perfectament que acabava de fitxar la persona que havia avisat el seu espòs de tot el que podia passar si no accedia a l'extorsió.

El despatx de la Vaccine ocupava la planta més alta de l'edifici dels Laboratoris Smith&Smith. Quan la muller del President de la Comissió Europea planejava estratègies poc, diguem-ne, honestes li abellia lliurar-se als seus pensaments mentre reposava en la butaca giratòria per contemplar el paisatge que es podia veure des del gran finestral de la fastuosa i freda estança.

Reflectida en el vidre va reconèixer la figura d'en Thomas entrant al seu cau. El científic estava nerviós, sabia que la Vaccine en portava alguna de cap.

—Thomas, seu. Què passa? Hauries d'estar comprovant les mostres. Estem a punt de llançar al mercat la vacuna definitiva —digué amb aires de grandesa tot fent girar la butaca.

—No- digué ell entre contundent i neguitós.

—No? Penses que no és la definitiva? No tenim temps per fer més modificacions.

La negativa l'havia sobtat, però també estava segura que el caràcter perfeccionista d'aquell home no li permetria deixar la feina inacabada.

—Ho deixo- va dir Thomas Saimon amb cos granític. Una gota de suor li lliscava per la templa; era massa conscient de les conseqüències que aquelles dues paraules suposaven.

La Vaccine no pogué dissimular la cara de sorpresa. Sabia que en aquella jugada tenia molt a perdre-hi; s'aixecà ràpidament del seu tron i sense embuts digué més implacable que mai:

—Estàs massa ficat en aquest merder, ja no pots fer marxa enrere. T'haig de recordar d'on sorgeix la pandèmia? Cal que et faci memòria de què va passar amb el teu amiguèt xinès...? —afegí amb sarcasme

—No!, no cal! — va escopir amb ràbia, sentint-se cada vegada més contra les cordes.

—Allò que has començat ho hauràs d'acabar —va escopir-li deixant anar tot l'odi que sentia cap a la vida en general.

El biòleg estava cada vegada més nerviós i enfadat, semblava una bomba a punt d'esclatar. Tot i així restà callat, mentre un i altre es desafiaven en silenci tot aguantant-se la mirada d'odi durant una llarga estona. La situació havia derivat cap un carrer sense sortida. La Vaccine no tenia més remei que canviar d'estratègia. El necessitava, i va optar per ser conciliadora. Llavors, amb un posat submís va acostar-se a en Thomas.

—Tranquil, Thomas. Entenc que estiguis nerviós, jo també ho estic. S'acosta el gran moment i estem molt tensos.

Aleshores Vaccine va rodejar sinuosament la cadira on seia el biòleg per acabar-se col·locant just al seu darrere mentre amb les dues mans li feia un petit massatge a l'espatlla i, sense deixar d'acariciar-lo, va fer girar la cadira per asseure's a la seva falda:

—Saps que quan tot això acabi serem els amos del món? Va, continua amb la feina i no t'atabalis amb històries.

La Vaccine va recordar aquell instant de tendresa amb en Thomas i li va estampir un petó maldestre als llavis, un petó que a l'epidemiòleg va evocar-li la imatge de la llengua bífida d'un rèptil dins la boca. Aquella sensació tan aterridora com nauseabunda el va fer saltar de la cadira i, traient-se-la de sobre, va dir:

—Què fas? Ja saps que jo no... Intentes manipular-me?

—No, Thomas...

—Sí, tu manegues tots els fils! Va ser teva la idea de posar en circulació la pandèmia i de preparar una vacuna. Ho vas fer tot a cop de talonari— digué en Thomas tot refregant-se els llavis amb el dors de la mà—. Sabies que subornant les persones adequades la pandèmia s'escamparia com l'escuma. El milió que em vas fer demanar és xavalla en comparació amb el que guanyaràs amb la vacuna, oi?

—M'estàs culpant de fer “regals” als meus amics? No vagis per aquest camí, Thomas. A qui et penses que posaran a la presó per terrorista? —va dir ella sentint-se altre cop amb el control de la situació.

—Terrorista? —Com si de un cop de puny es tractés, en Thomas va notar que li faltava l'aire.

—Sí, sí, terrorista Per atemptar contra la salut pública i per boig. Cal que vagi a buscar l'expedient psiquiàtric que va justificar el teu acomiadament sobtat de la comissió científica assessora? Jo tinc les espatlles cobertes, estic fent la vacuna, ho recordes? Mentrestant tu vas accedir a jugar al joc. Els grans negocis demanen pocs escrúpols, Thomas, i ara és l'hora de demostrar-ho. No hi ha temps pels penediments.

En Thomas, pàl·lid i encara trèmul, sabia que no tenia alternativa. Sense dir res més, abandonà el despatx amb un cop de porta.

“Si acabes amb una vida miserable i avorrida perquè vas fer cas a la teva mare, al teu pare, al teu mestre, al mossèn o a qualsevol persona de la televisió que et van dir com fer la teva merda, llavors és que t’ho mereixes”.

Frank Zappa

VI

L’admiració que Stephen Screen sentia per la Vaccine dia a dia anava en augment. Aquella dona tenia una visió empresarial increïble i una ambició hiperbòlica que, sumada als seus contactes, havia estat clau per a obtenir els permisos sense els quals la productora no hauria pogut fer aquella mena de gran germà interestel·lar.

La farsa de la gravació a Mart seria un experiment excel·lent que permetria analitzar el comportament humà en situacions extremes. Òbviament, els únics que descobririen la gran mentida serien els concursants; això precisament formava part del concurs. Guanyaria la persona que esbrinés que Mart en realitat no era altra cosa que un fantàstic plató ubicat al planeta Terra. Durant mesos, s’havia bombardejat la ciutadania amb anuncis sobre el nou projecte de BrutFlix amb lemes tal com: «Guanya el concurs marcià i salva’t». Al concurs s’hi havien presentat milions de persones de tot el món. De mica en mica, s’havia aconseguit reduir el nombre de participants limitant l’edat, exigint noves proves de salut, condició física i mental, i moltes altres proves i requisits que ara no venen al cas.

Screen pensava en els seus triomfs com a productor mentre els seus llavis dibuixaven un somriure facinerós. Una trucada el va fer tocar de peus a terra. Era la seva secretaria anunciant que, sense saber com, un dels finalistes del concurs havia arribat fins a la porta del despatx. Stephen li ordenà que fes passar a l’intrèpid o intrèpida que havia aconseguit esquivar tots els controls per poder accedir al seu despatx: “No és fàcil arribar fins aquí”, va pensar encuriolit i per això no va trucar a seguretat. Aquella mena d’invasió podia convertir-se en una eina més per fer més atractiu el concurs.

—Si ha arribat fins aquí, significa que vostè compleix tots els requisits per formar part del programa— va dir Screen sense moure ni un múscul del seu rostre.

—Si, tots. Fa mesos que m’estic entrenant i preparant mentalment per formar part de tot això... Necessito passar aquest concurs!

—Nom?

—Thomas Saimon.

—Ha arriscat molt per arribar fins al meu despatx— va dir Screen intentant amagar un interès especial.

— M'hi va la vida. Si no faré un disbarat. Jo abans em dedicava... tant se val— va contestar el doctor.

— No vull que m'expliqui la vida. Anem al gra. Motiu pel qual participa?— va repetir amb insolència el productor.

— Necessito marxar ben lluny!

— Estaria disposat a fer tot el que li demanem?

— Sense cap mena de dubte.

La contundència del científic va agradar molt al productor i va veure en ell un model de candidat molt especial. Si l'olfacte no l'enganyava, Screen sospitava que estava parlant amb el futur guanyador d'un concurs encara per estrenar. El productor va mirar uns papers i va afegir:

— Revisarem tota la documentació que aporta. En el supòsit que acabés formant part del programa, quin tipus de contraprestació econòmica ens demanaria per a la difusió de la seva imatge?

— No m'interessen els diners. Només demano que la meua gossa Duc vingui amb mi.

— El meu gos també es diu Duc — va dir el productor mostrant per primera vegada una ombra d'humanitat en el seu rictus i sorprès per la resposta. — Ens posarem en contacte amb vostè. Gràcies.

“Qualsevol cosa que pugui ser creguda és una imatge de la veritat”

William Blake

VII

El món havia esdevingut una selva, o més ben dit un caos, car en la selva hi ha una llei; i en el món...què hi ha en el món? El món havia tornat a l'estat salvatge. El president del poder polític europeu, Peter Walter i el conglomerat dels mass-media, que aglutinava productores audiovisuals i agències internacionals de notícies, s'havien conxorxat en una fosca espiral d'interessos en la que, com sempre, el bé comú, la solidaritat i la justícia social eren oblidades. La pandèmia, tant se val si real o fictícia, havia generat el pitjor dels conjurs: una immensa païra a tot el món. La por que destrueix la confiança, la por que mina l'amistat, la que fa impossible establir complicitats, la que genera recels entre el veïnat i, fins i tot, entre els parents més propers. L'infern de Dant era de color rosa al costat del món pandèmic del segle XXI.

Feia molt de temps que a casa del president no s'hi sopava en família, un sopar en el que hi fossin tots tres: la mare, el pare i la Nat. A la taula, guarnida amb canelobres de disseny, Peter romania callat. Tot i el seu poder, no podia evitar sentir-se estrany i aclaparat alhora. Acumulava llargues jornades de rodes de premsa i reunions virtuals en solitari que s'afegien a l'expansió d'informacions falses arreu, un vessant de la seva feina que no podia deixar de banda. Havia de fingir tant que el cinisme li havia esculpit clivelles a la cara.

Vaccine Smith, la mare, en canvi, estava pletòrica; tan plena de sí que aquella nit s'havia vestit amb una sofisticació protocol·lària poc adient per a un sopar familiar a casa. Sabia que els vents li eren favorables i que els seus projectes diabòlics, que només ella coneixia del tot, aviat deixarien de ser idees per esdevenir una realitat gairebé quotidiana. Durant el sopar Vaccine no va parar de parlar sobre els diners que ingressaria a la seva empresa gràcies a la “terrible pandèmia”. Cada vegada que parlava de la pandèmia que assetjava el món hi col·locava al davant l'adjectiu “terrible”. Dos mots, “terrible pandèmia”, que en la seva boca sonaven quasi teatrals.

Mentrestant, la Nat, la criatura que tots dos adoraven tot i no passar ni un minut amb ella, callava. Se sentia fora d'una escena tan irreal com la crisi política i sanitària que patia el planeta. En realitat, tots tres sabien que aquell sopar pretesament familiar era una mera estampa; fora d'aquella taula cadascú anava a la seva.

I tanmateix, dins el respectiu fus horari, en totes les cases del món s'hi sopava en família. Eren temps d'un confinament obligat. Hi havia llars en les que es deia amén a tot; però en moltes d'altres la paciència havia arribat al límit i s'obria pas a la indignació. La gent estava tipa de restriccions, normatives i de la incompetència

del sistema. Allò no podia ser; alguna cosa havia de petar, alguna cosa calia fer. Però què?

Les autoritats controlaven els moviments de la població, espiaven els missatges, interceptaven desplaçaments i aplicaven sancions. Els cossos policials exageraven els seus gestos tot mostrant massa sovint els seus ullals i les seves armes. Van haver-hi morts, suposadament accidentals, que l'aparell militar s'afanyava a comunicar als mitjans de comunicació afins als governs per tal de sembrar més por entre la població. En nom de la salut i de la prevenció es tractava ciutadanes i ciutadans no pas com a gossos, sinó com a xais, car els quissos gaudien d'una llibertat que a les persones els era vetada, tret, és clar, d'aquelles encarregades de treure'ls a passejar. Vés per on, els quissos.

“Pensament majoritari? Jo crec que el pensament sempre és minoritari”

Eduard Punset

VIII

Feia temps que la Nat havia conegut un noi dos anys més gran que ella, el jove es deia Rob i era tota una institució en el món de les matemàtiques aplicades a les tecnologies i a la programació. Es van conèixer en una *master-class* titulada L'Internet de les coses i el Bitcoin. A ella l'havia inscrit la seva mare, el noi hi havia anat pel seu compte.

Rob era un fenomen dels algorismes i un *hacker* d'un nivell que vorejava la ciència-ficció. El jove també era molt aficionat a la neurociència i a la intel·ligència artificial.

Ell i la Nat feien molt bon equip i com a equip compartien lluites, reivindicacions en pro d'una societat justa i igualitària on les persones, el medi ambient i tots els éssers vius esdevenien peces fonamentals d'un sistema que havia de ser harmònic, equilibrat i equitatiu. Reivindicacions en les quals la Nat va romandre sempre en l'ombra per tal de preservar la seva identitat.

—La filla d'un president no pot ser una hippy— va dir un dia Rob. —Et protegiré. Totes les persones que formem part de l'associació et protegirem— va puntualitzar.

Veient com anirien les coses van decidir adoptar un parell de gossos bessons que van recollir a la protectora d'animals just el dia abans que el seu pare, a cop de decret, declarés l'estat d'alarma a tota la Unió Europea. Els gossos eren d'atura i s'havien quedat orfes en morir, fulminat per un llamp, el pastor i amo dels cans. Es deien Pelutú i Pelutdós. La custòdia dels Peluts la tindria el noi. A casa de la Nat no en volien saber res de gossos: “van carregats de virus!”, repetia la mare cada vegada que la jove demanava tenir-ne un.

De vegades no n'hi ha prou en estimar. Tot i l'amor que ella sentia pels seus progenitors, cada dia se sentia més lluny d'ells. I no era una qüestió de temps compartit, sinó que es tractava d'un tema de valors molt més profund del què algú s'hagués imaginat. Durant les passejades amb en Rob, la noia es desfogava entre queixes i planys:

—És terrible Rob...Visc amb els éssers més menyspreables que poden existir i resulta que són els meus pares i, malgrat tot, els estimo.

—Tu tens la teva vida i has de fer el que creus i vols, de la mateixa manera que ells un dia van decidir ser qui són avui. És llei de vida o... almenys això diuen!— responia Rob intentant treure ferro a tot plegat.

Durant les trobades de passeig amb els Peluts havien anat covant eslògans que feien córrer per les xarxes. Ben aviat els seguidors ja es comptaven per

centenars de milers i els compartien en les respectives xarxes socials. Les habilitats informàtiques del noi sumades a la genial i subtil inspiració de la Nat havien estat cabdals. A poc a poc, havien anat creant un discurs sòlid i creïble i alguns mitjans de comunicació ja es feien ressò dels seus eslògans simpàtics i plens de força a través dels quals es guanyaven el cor de la gent:

Alliberem-nos de la merda sense haver-la de tocar!

Existeix un món millor més enllà de la cantonada on pixa el Duc!

Som fortes, però si tossim tenim Pastilles Juanola!

Posa un quisso a la teva vida i seràs immune al virus del poder!

Al llarg d'un d'aquells passejos d'alegre primavera tingué lloc una trobada casual que canviaria el curs dels esdeveniments. Que la Nat, el Rob i el doctor Saimon acabessin junts en la mateixa causa fou un cop genial que demostra que les casualitats existeixen.

Un dia com qualsevol altre, els dos joves, tot passejant els seus respectius cans, van trobar-se el científic que havia sortit amb la seva estimada gossa Duc. El doctor ràpidament va reconèixer la filla de la seva cap, però no va dir res. Trobada rere trobada es va anar generant empatia mútua, especialment entre Pelutú, Pelutdós i la Duc. Els gossos no entenen de convencionalismes socials i es muntaven uns tríos peluts per sucari-hi pa.

No va passar massa temps que la Nat va explicar-li on estava ficada. També va fer esment de les ganes de revolta del Moviment Primavera i dels projectes que tenien en ment. En aquell moment Thomas va sentir un albir d'esperança encarnat en la figura de la jove idealista. Tenia l'oportunitat de redimir-se a través d'ella. Potser fóra millor que no abandonés encara la feina als Laboratoris Smith&Smith. La filla de les dues persones més deplorables s'havia convertit en la fusta de salvament d'un home perdut.

S'acostava la nit de Sant Joan. S'intuïa un altre món més enllà de la cantonada. Un nou món sense memòria.

“La nova llavor és fidel.
Arrela amb més força en els llocs que són més buits”
Clarissa Pinkola Estés, *El jardiner fidel*

IX

Thomas va sumar-se al Moviment Primavera sense pensar-s’ho. El col·lectiu social i polític es feia gran a un ritme de vertígen. L’esperança i també la mala llet que provocava el fet que sempre els mateixos remenessin les cireres havien estat el motor perquè sorgissin grups clandestins que reinventaven una societat que havia tocat fons. Camuflats entre els centenars de passejadors de gossos anaven teixint un gran cop. El cop de gràcia a la mediocritat i a la hipocresia d’un món de plàstic. Estaven decidits a combatre el fantasma de la por amb la força de la gent. Eren éssers humans que no ballaven al ritme que marca el poder.

“Tants segles d’història i tants avenços tecnològics per convertir-nos en uns mers xais sense cervell al servei d’uns quants? Prou!”, cridaven cada cop més persones fastiguejades de tanta manipulació i injustícia.

El Moviment Primavera es va convertir en un grup transversal de persones mancat de portaveus i caps; es tractava d’una sola veu que es feia sentir a través de la força i de la voluntat de moltes persones. La idea era transmetre el renéixer de la societat envers un món diferent, desaccelerat, amb un nou vocabulari, on ni guanyar ni perdre tenien cabuda. Renéixer a un món amb molt poques prohibicions, només una: la mentida.

Amb les idees clares i les decisions preses no es podien aturar. Calia fer un pas més. Moviment Primavera coordinava l’estratègia final. Estava clar que només hi havia un camí: la lluita. Una lluita animal, una lluita per la defensa de la vida.

Nat s’esperava al punt de trobada mentre acariciava el dors dels Peluts. La Duc va ser la primera que va fer cap, mentre en Thomas acabava d’arribar. Tots tres es van saludar afectuosament sabent de sobres quina seria l’estocada final, la gesta que donaria accés a un nou món deslliurat de falsaris eslògans, un planeta net habitat per éssers lliures. El Thomas no va poder estar-se de dir:

—Saps el que t’hi jugues, Nat? Si no t’hi veus amb cor, podem seguir nosaltres—

La Nat amb un somriure, va recórrer a l’humor tot dient:

—Mossega’l, mossega’l Pelutú!— A continuació va mirar a en Thomas i va afegir— Sé el que guanyo, sé el que guanyem. Val la pena tot això.

La noia havia observat tant els gossos! El seu afecte gratuït la consolava de la inconsistència familiar. Admirava la seva naturalesa, com pressentien la bondat movent la cua, com alertaven amb les orelles la desconfiança i la traïció i, sobretot, com es llepaven desenfrenadament en un món on el tacte era ja quasi atàvic.

Davant la serenor de la Nat i el Rob, les contradiccions d'en Thomas havien anat cedint. Ell era el millor exemple d'un món en lluita i d'un model caduc de societat que tractava les persones i la natura a cop de talonari.

En realitat, ell era la peça clau de tot aquell engranatge, havia jugat a dues bandes com la Vaccine, però ara més que mai sabia que el milió d'euros que havia de compartir amb el seu amant no servia de res si la humanitat estava en joc. El Rob i la Nat l'havien desarmat. No oblidava que havien estat l'espurna d'aquell moviment de resistència. Quina ironia! Quan estava més perdut, dos adolescents havien estat la fusta de salvament.

Els darrers esdeveniments passaven pel cap d'en Thomas com una pel·lícula: la mofa del president, la ràbia que el va portar directament cap als laboratoris Smith&Smith, la promesa del xec milionari, com s'havia venut al càsting per fugir a Mart... Per fi la veritat li feia menys por que la mentida. Era un home nou, ara gaudia de dues certeses; una, que la veritat sempre és el camí més curt i dues, que havia estat un ingenu en creure que en Linh, el seu amant xinès, era diferent de Vaccine i el seu espòs. Certament, les trobades amb el Linh havien estat especials. Les xerrades sobre les trames polítiques o l'abús de poder dels més rics li havien provocat una necessitat imperiosa d'esdevenir juntament amb el seu amant una mena de Robin Hood del segle XXI.

—Robar els rics és tan lícit com respirar — va dir en Linh. — Cuinaré el ratpenat, i entre els dos aconseguirem un milió d'euros per viure amb tranquil·litat la resta de les nostres vides. No estem sols en tot això. Algú amb molt poder dels laboratoris Smith&Smith ens recolza. Necessiten treure una vacuna al mercat per aconseguir esdevenir l'empresa més important del món. Pensa- t'ho, Thomas.

En aquell moment, la idea de fer xantatge al cràpula del seu cap, Peter Walter, el va seduir quasi tant com el seu amant. En Thomas no volia pensar com hagués acabat si no hagués conegut la Nat i el Rob. Potser sí que hagués acabat al *reality* de Mart o s'hagués empassat ell mateix el ratpenat amb salsa de tomàquet. Ben mirat, hi havia coses que costaven més d'engolir.

Per sort tot anava arribant al final. BrutFlix havia triat la nit de Sant Joan per la gran estrena. Una bona nit per a les conxorxes i per cremar bruixes o el que calgui. Una estrena mundial i al capdavant Stephen Screen a punt de gaudir del seu gran moment. Ell seria l'encarregat de donar el tret de sortida; se sentia com una mena de Goliat sense adversari. El que mai hagués sospitat era que un corrent d'empatia sorgit de la més primària de les necessitats humanes malbarataria tots els seus somnis.

L'únic que sabia tot el que estava a punt de succeir era Thomas. Al cap i a la fi, presentar-se al càsting va ser una gran idea. Ara tenia tota la informació sobre l'estrena i la presentació als mitjans de comunicació. David tombaria a Goliat en el seu propi terreny, aprofitant els seus focus i l'expectació que havia anat creant les darreres setmanes.

“Pocs s’atreveixen a mirar amb els seus propis ulls
i a sentir amb el seu propi cor”
Albert Einstein

X

Tots els llocs claus de l’acte de presentació del programa estaven coberts. Si havien arribat fins allà ningú els robaria la primavera. El moviment s’havia fet tan potent que tenia seguidors en tots els àmbits.

Després de mesos i mesos de neguit, per fi aquella nit en Thomas va dormir com un liró. A diferència de les llars on l’insomni era palpable, feixuc i anguniós alhora, Vaccine intoxicada de supèrbia, en comptes de descansar, imaginava una triomfal roda de premsa on presentaria la vacuna que suposadament salvaria la humanitat. Tot i així, el seu estómac li transmetia una sensació de mareig contradictòria. Al seu costat, però a anys llum, Peter Walter tampoc dormia. S’estrenyia el cercle de suborns i tenia la sensació que quelcom no tenia marxa enrere. I el senyor Screen ... Bé, ell dormia ben acompanyat, recurrent altres llits, pensant que els seus adjunts ho tenien tot controlat, per això els pagava.

Aquella tarda, la gran plaça deserta s’omplia amb el formigueig de càmeres, decorats, un gran escenari en forma de nau espacial i pancartes per tot arreu on es llegia: *BrutFlitx et farà tocar els estels*. Havia d’estar tot a punt per a la revetlla. Res feia presagiar el que estava a punt de passar.

Una multitud silenciosa, decidida i ordenada amb les distàncies adequades, arribava pels diferents carrers. Les mascotes canines avançaven davant com una processó i els seus acompanyants, guarnits amb màscares que emulaven rostres de gossos, no deixaven d’avançar fins a omplir la plaça de bat a bat.

Ja feia hores que Stephen estava repassant el guió de presentació dins la rulot de direcció muntada per l’ocasió. La seva entrada triomfal a l’escenari coincidiria amb la il·luminació de la plaça. Assaboria una copa de vi mentre pensava que, després de tot, aquells caps de producció no eren tan inútils: havien muntat una bona moguda. Ni ell mateix sabia que hi havia tants *extres* mobilitzats. Els responsables tenien la indicació de no escatimar en la posada en escena.

Li encantava no compartir aquell moment amb ningú, per això va evitar a Vaccine durant setmanes. Aquell era el seu moment i el volia gaudir en tota la seva esplendor ell sol. S’alegrava que la seva amant de conveniència s’ho hagués de mirar des del sofà de casa. La prepotència de Vaccine el superava, però havia de ser prudent. “A una dona com aquesta cal tenir-la de cara”, pensava.

Delerós del seu moment de glòria, Stephen va mirar el rellotge. Mitja hora per començar. Només faltava que acabés de caracteritzar-se d’astronauta:

—Que no entri ningú —aquesta va ser la darrera indicació d’Screen.

Els intents dels adjunts d'explicar que s'estava desbordant la presentació van ser en va, ja que es van topar amb un cos de seguretat just al davant de la porta de la rulot.

Mentrestant, membres del Moviment Primavera que estaven molt i molt ben situats (als accessos, a llocs de seguretat, a les càmeres) van ajudar que en Thomas arribés als micros. El biòleg va mirar l'increïble nombre de persones que romanien expectants a que pronunciés algunes paraules en tant que finalista del delirant concurs, fins que tot somrient va dir:

—Gràcies BrutFlixt per aquesta oportunitat, però hi ha canvi de plans.

De sobte una veu estranya va ressonar per tota la plaça. Aquella era la consigna per destapar la gran farsa. La multitud fins aleshores silenciosa, es va llevar les caretes de gos i tot cridant *Pastilles Juanola, una altra realitat mola!*, alçava les mans i impedia que ningú s'acostés a en Thomas.

La veu desconeguda brollava del megàfon mostrant la gran mentida de BrutFlix i la necessitat de fer front al virus fent ús del sentit comú. En un moment determinat va aparèixer d'entre la multitud la figura de la filla del President Peter Walter alçant el puny i reclamant justícia social. Va glaçar la sang de tothom i la plaça va restar en silenci.

“No és que existeixi un món desenvolupat i un món subdesenvolupat;
tenim només un sol món mal desenvolupat”

Pere Casaldàliga

XI

Vaccine Smith, en veure la seva única filla al capdavant d'un grup de manifestants demanant a crits el despertar d'una societat més equitativa, justa, responsable i conscient, va aixecar-se del sofà de cop i entre riures convulsos i gemecs estranys, tot adreçant-se a la pantalla del televisor, va ofegar els crits al fons de la gola tot dient:

“Gràcies filla meva. Gràcies, gràcies... que n'és d'absurda la vida! Gràcies Nat!”

Fora de si, la dona va recórrer totes les estances d'una enorme casa mancada de vida.

—On és el senyor? —va preguntar a una de les persones del servei.

—Avui és dijous, recorda? —va contestar el treballador.

—És veritat!

En aquell moment va prendre consciència del temps i es va dirigir cap al gran hivernacle on tots els dijous el President de la Comissió Europea escoltava els consells i els auguris d'un grup de gurús, bruixots i terapeutes que per un bon grapat d'euros escalfaven les orelles d'un president amb cara d'idiota, faltat de recursos i de prestigi. A hores d'ara l'únic que li quedava era una magnífica col·lecció de bonsais i un munt de problemes que no sabia com resoldre.

Com si estigués posseïda per un déu encara per descobrir, Vaccine va entrar esperitada al jardí artificial i apartant d'un cop de colze a un home vestit de blanc que escupia una mena de fum blanquinós per la boca mentre entonava un càntic irreal, va dir:

—Fora d'aquí malparits!

Peter va mirar a la seva dona incrèdul, fins i tot semblava orgullós. Era la primera vegada que la veia excitada de veritat, estava fora de control i alhora serena. Va sentir admiració per la rauxa animal d'una dona que fins aquell moment s'havia mostrat continguda. Fins on ell sabia, la seva dona mai havia perdut el control.

—Peter, hem engendrat la utopia, la nostra filla ens ha obert pas. Deixa de fer el iogui i vine a veure això!

—Para una mica, vols? —va dir el Peter amb certa joia contreta.

—Vine i veuràs el que et dic. La teva filla t'ha servit en safata de plata la glòria.

Aquella era la primera veritat que Vaccine escopia per una boca enverinada des de feia anys. El que no va dir és que amb aquella revolta tot donava un gir i en

aquest gir continuava guanyant. És més, ara sí es que podria presentar com la salvadora del món.

—T'adones del que està passant? Jo tinc la vacuna que ha de salvar el gènere humà del virus; és més, entre la Nat i jo et salvem el cul. Si aconsegueixes que la Comissió Europea compri la vacuna i la distribueixi gratuïtament entre la població ningú recordarà que vas ser un ferri negacionista de la pandèmia, de la crisi i de tot plegat.

Després d'escoltar la seva dona i de veure la seva actitud resolutiva i eficaç, Peter va respirar per primera vegada tranquil i com si hagués despertat de cop va dir:

—Em reuniré amb el meu equip— va mirar fixament la seva dona i li va fer un petó al front. Talment semblava que adorés una mena de santa, un gest que Vaccine va rebre amb prepotència i amb la seguretat de tenir-ho tot sota control.

Calia actuar amb rapidesa i sense pensar-s'ho va trucar a la seva filla. El telèfon va sonar just quan la Nat es disposava a dir unes paraules davant d'uns micròfons a través dels quals havia de fer arribar un bri d'esperança a la societat. No va agafar la trucada de la seva mare.

Un cop la veu desconeguda que sortia pel megàfon va callar, la Nat va anar desemascarant cada moviment de la plataforma audiovisual amb una naturalitat i una convicció espatarrants. Una a una va anant il·luminant cada incongruència i amb elles van caure les pors ja enquistades des d'aquella primera extorsió originada a Wuhan.

Certament, el perill de l'esclat del virus i la pandèmia havien existit. La por per un costat i per l'altre l'abús dels poders fàctics —com sempre a l'aguait per aprofitar-se de la situació— l'havien agafada al vol, i la trama va ser ordida.

El món va poder sentir que el virus es podia haver neutralitzat des de bon començament, però els moviments que el poder va orquestrar per imposar el confinament de la població mundial, no. La cursa per obtenir la suposada vacuna que portaria la humanitat a la salvació, no. El concurs que va promoure la totpoderosa BrutFlix per a mantenir la població mundial enrucada amb el pretext de salvar la vida i la promesa d'un segon origen a Mart, tampoc. La gran mentida va ser desmuntada.

El que no sabia el món era la tenacitat d'una dona amb un afany de protagonisme sobrenatural. De nou els megàfons de la plaça van vibrar amb la veu de Vaccine Smith anunciant una vacuna contra el virus gratuïta per a tothom; s'atrevia a presentar Thomas Saimon com el creador de la vacuna. Vaccine va aconseguir acoplar la trucada als altaveus gràcies als contactes que tenia amb un parell de tècnics que s'encarregaven de l'organització de la presentació.

Encara rere els micròfons el biòleg va sentir una punxada a l'estómac. Mai hagués pensat que el cinisme d'aquella dona arribés a cotes tan elevades. Mentre intentava refer-se del xoc va rebre un missatge de la Vaccine al seu telèfon:

“A la bústia de casa trobaràs un sobre. El que hi ha dins és teu. Si estimes la vida, et cal ser prudent i silenciós”.

La Nat i el Rob, tan sorpresos com la resta de persones que assistia a la gran presentació avortada, van abraçar Thomas mentre exaltaven la discreció i la modèstia del científic.

—Com és que no ens havies dit res?— va preguntar en Rob sorprès i amb molta admiració.

Thomas confós, només podia dibuixar un somriure nerviós.

“Des dels laboratoris Smith & Smith volem que tothom pugui accedir a l’antídot. Per tant, estem negociant amb la Comissió Europea per aconseguir la gratuïtat de la vacuna. Mentre esperem, els laboratoris es comprometen a fer arribar la vacuna a tots els centres mèdics”.

La farsa seguia i ara la dirigia només un cervell. Stefen va quedar paraitzar davant d’un espectacle que ni de lluny hagués pogut imaginar. Estava tan atordit que va fer cap al seu despatx. Volia enfonsar la Vaccine com fos. Volia matar-la si calia, però la mort va arribar-li a ell abans en caure de les escales del quart pis fins a l’enorme recepció de l’edifici. Va passar tot tan ràpid que ningú va qüestionar l’accident.

BrtiFlix va acabar sent sinònim de frau. Una empresa del sector de la comunicació fraudulenta és una empresa sense credibilitat; és una empresa morta. Les lluites per ocupar aquest nínxol de mercat van ser intenses.

Si algú estava en disposició d’entrar en el sector audiovisual havia de ser alguna empresa solvent. Amb la intenció de diversificar el seu negoci, els laboratoris Smith&Smith van veure una fabulosa oportunitat de promoció personal en el sector audiovisual. Vaccine va passar a fundar una nova plataforma audiovisual: SpringFire.

La vida... la vida és una sorpresa constant... I, a mi, me'n guardava una que mai podia imaginar. Quan vaig arribar a casa vaig obrir la bústia; allà, com havia dit Vaccine, hi havia el sobre. Encara trèmul per la sobtada mort del productor, pel fracàs de l'intent de rebel·lió (tot i que la societat, la Nat i el Rob creguessin el contrari) i l'evident maldat de la Vaccine, vaig obrir el sobre. Dins vaig trobar-hi una clau i una nota on deia:

“No estàs fet per ser un heroi. Aquesta clau obre la taquilla n. 67 de l'aeroport. Allà trobaràs tot el que necessites per començar de nou. Si t'estimes la vida, fot al camp d'aquí. T'he trobat una feina en un lloc increïble. Evitem accidents innecessaris i marxa abans no m'ho repensi!”

Sóc un dels pocs milers que varen quedar en vida després de l'esclat víric que va assolar la Terra. Ser biòleg d'investigació em va salvar. Aquell viatge a l'Antàrtida va ser la meva sort.

El meu destí de treball a temperatures extremes va fer que aquell maleït virus no tingués la força suficient per matar-nos.

És emocionant veure com, en poc més de sis anys, el gel recupera els espais que feia temps i temps havia perdut.

Les bateries que donen força a tot el campament s'estan esgotant... Aviat deixaré de rebre notícies de la resta del món... Ningú sap que estem aquí.